

[Svend E. Johansen.]

gogiske Hensigt at overlade ham til stille Meditationer om Segls Betydning og Ukrænkelighed.

Dagbladet „Politiken“s Referat af Domsforhandlingen i Byretssagen i December 1932 svækker ikke — lad mig være mere høflig — det ejendommelige Præg, der er over denne Sag. Ifølge Referatet udtalte den offentlige Anklager, Politiadvokat Reinstrup:

„Der stod Strid om forskellige Punkter, og nu skete en Fejl ved, at en ny Plan, Statsbanerne lod udarbejde, ikke sammenholdtes med Bygningstegningen. Det var en Uagtsomhedsfejl, og man kan ikke være stolt af de Argumenter, der fremførtes fra Generaldirektionens Side. Hr. Jacobsen havde haft Krav paa bedre Behandling. Dog der var Fejl paa begge Sider.“

Det er dog utroligt, at den offentlige Anklager i en af det offentlige anlagt Straffesag maa udtale, at han ikke er stolt af de Argumenter, der er hans eneste Grundlag for at kræve den anklagede dømt. Saa vidt jeg kan se, indeholder denne Udtalelse en knusende Dom over Statsbanernes højeste Embedsmænd saavel juridisk som moralsk. Naar hertil kommer, at Anklageren i næste Øjeblik maa erkende, at Jacobsen havde haft Krav paa bedre Behandling, maa man saa ikke spørge sig selv, om det offentlige ikke havde rettet Tiltalen forkert. Det burde have været Statsbanerne, der i 1932 sad paa Anklagebænken, og ikke Jacobsen.

Højesteretssagfører Gorrisen, der var Jacobsens privat antagne Forsvarer, udtalte sig opsigtsvækkende skarpt under Domsforhandlingen. Han sagde bl. a. — stadig efter „Politiken“s Referat —:

„Derimod staar det fast, at der er foretaget en Radering i de originale Planer, efter at man havde opdaget, at Arealplanen og Tegningerne ikke stemte. Det er forbryderisk, at man ikke gav Jacobsen klar Besked.“

At en Forsvarer har en vid Margen i sit Defensorat, er vist almindeligt anerkendt ogsaa af Domstolene; men det er vist dog almindelig Praksis, at Forsvareren ikke vover sig længere ud, end han kan bunde, og navnlig er der næppe Grund til at tro, at Højesteretssagførere i Særdeleshed slaar om sig med hasarderede Argumenter.

Derfor synes jeg, det er en opsigtsvækkende Udtalelse, Højesteretssagføreren fremsatte i sit Defensorat, at der er fore-

taget en Radering i de originale Planer, efter at man havde opdaget, at Arealplanen og Tegningerne ikke stemte. Han gør faktisk derved Raderingen til en forsættelig forbryderisk Handling, foretaget for at føre Retten bag Lyset eller, som det vist hedder i det juridiske Sprog: for at skuffe i Retsforhold. Højesteretssagføreren Udtalelse, at det er forbryderisk, at man ikke gav Jacobsen klar Besked, er en saa utvetydig og alvorlig og ikke tilbagevist Beskyldning mod Statsbanerne, at man endnu en Gang maa tage sig til Hovedet og spørge: Ja, men var det da Jacobsen, der blev dømt? — Det var ham.

Jeg er ikke Jurist, og som Lægmand har jeg ofte svært ved at følge med i Juræns Krinkelkroge. I Særdeleshed er det mig uforstaaeligt, naar Juraen drejer Halsen om paa det, der for min Lægmandsopfattelse staar som ret og rimeligt. Derfor er det mig uforstaaeligt, at Anklagemyndigheden ikke ufortøvet stoppede Straffesagen i 1932 og i Stedet for indledede en politimæssig Undersøgelse af Statsbaneembedsmændenes Handlinger. Retsplejelovens § 801, der lyder saaledes:

„Det paahviler Politiembedsmændene, naar i øvrigt Betingelserne derfor er til Stede, af egen Drift og med den størst mulige Hurtighed at efterforske alle straffbare Handlinger, som forfølges af det offentlige, saa snart der opstaar rimelig Formodning om, at saadanne er forøvede“;

ligeftrem paabød, at Politiembedsmændene havde iværksat en saadan Undersøgelse.

Paragraffens Forlangende, at rimelig Formodning om, at straffbare Handlinger er forøvede, skal være til Stede, opfyldes af de paa Sagens daværende Tidspunkt foreliggende Realiteter: at Raderinger er foretaget i de to Kontrakter, at Seglene har været brudt paa Hovedkontrakten, at en anden og mindre Arealplan er indskudt i Kontrakten, uden at Jacobsen er gjort opmærksom derpaa, at Statsbanernes Erklæringer om, at det er Jacobsen, der har taget mere Areal i Besiddelse, end han var berettiget til, og at Jacobsen var vidende om, at det paagældende Areal var lejet ud til en anden, er fremsat mod bedre Vidende og formentlig for at føre Retten bag Lyset.

Hvorfor opfyldte man ikke Retsplejelovens Bud? Hvorfor gik Anklagemyndigheden den modsatte Vej og forholdt Byretsdommeren nye vigtige Oplysninger, nemlig disse, at Banerne ogsaa havde raderet i Grosserer Jarmunds Kontrakter? Jeg gjorde